

града и само нѣкои отъ несемейнитѣ младши офицери живѣхж въ лагера.

Нѣколко дни прѣдъ Илинъ-день — 20 Юлий 1886 год., день, който полка празнуваше за споменъ на онзи исторически бой при Стара-Загора прѣзъ 1877 год., дойде извѣстие, че *Негово Височество* ще дойде за полковия празникъ въ Кюстендилъ. Това извѣстие мина съ бързината на свѣткавицата прѣзъ офицерски и солдатски сърдца и неопикуема радостъ се изписа по очитѣ и лицата на всички*); всички съ нетърпение чакахме да видимъ помѣжду си този, който ни бѣ прѣдвождалъ въ славната побѣда надъ враговетѣ и къмъ когото бѣхж прѣпълнени сърдцата ни съ любовъ до обожаванье. И наистина, Височайшето благоволение на Негово Височество въ случая, бѣше необикновено, защото отъ стѣпванието му на Българскій прѣстолъ, никога не бѣ ходилъ съ такъва цѣль въ провинциялнитѣ гарнизони. При все това, опитния наблюдатель, лесно можеше да забѣлѣжи, че висшето началство — полковия командиръ — не се стараше да даде подобающъ видъ на срѣщата, защото не направи никакво разпорѣждане за постоянното присѣтствие на офицеритѣ въ лагера поне въ това врѣме и послѣднитѣ, съ исклучение на нѣкои отъ офицеритѣ, които отъ по-рано служехж въ полка, продължавахж работата си, както въ обикновено врѣме.

Негово Височество се очакваше въ Кюстендилъ на 18 Юлий вечеръта, но привечеръ сѣщия день, дойде телеграфическо извѣстие, че нѣкои случайни държавни работи Го задържали, та едва ли ще

*) Азъ казвамъ *всички*, защото това се виждаше по лицата на солдатитѣ — долнитѣ чинове и оберъ-офицеритѣ. Въ това множество, двама или трима сѣ капка въ море.